

РЕШЕНИЕ

№ 74

гр. Варна, 26.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, VI СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Асен Вл. Попов

Членове: Яна Панева
Стоян К. Попов

при участието на секретаря Катя К. Апостолова
в присъствието на прокурора Д. В. К.
като разгледа докладваното от Яна Панева Въззивно наказателно дело от
общ характер № 20223100600047 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.313 и сл. от НПК и е образувано по въззивна жалба от адв. К.Б. от ВАК- повереник на частните обвинители Р. СТ. Д. и СТ. Р. Д. срещу присъда № 116 постановена на 07.12.2021г. по НОХД № 2708/21г. по описа на РС- Варна, с която подс. ПЛ. Д. М. е бил признат за виновен в извършване на престъпление по чл. 131 ал.1 т.4 пр.3 вр. чл. 129 ал.1 вр. чл. 130 ал.2 от НК, като му било наложено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от ДВЕ ГОДИНИ, изпълнението на което е било отложено с изпитателен срок от ТРИ ГОДИНИ.

На основание чл. 304 от НПК съдът оправдал подс. М. по първоначално възведеното му обвинение по чл. 131 ал.1 т.12 пр.1 от НК, за това че е извършил деянието по хулигански подбуди.

На основание чл. 189 ал.3 от НПК първоинстанционният съд осъдил подс. М. да заплати съдебно-деловодните разноски, както и разноски по адвокатски хонорар в полза на частните обвинители.

С въззивната жалба се иска въззивната инстанция да провери дали правилно е бил приложен материалния закон, като се навеждат доводи за квалификация на деянието по чл. 143 от НК или 213а от НК. С въззивната жалба се иска и въззивният съд да измени първоинстанционната присъда, като се увеличи наложеното наказание по отношение на подс. ПЛ. Д. М..

В съдебно заседание пред въззивната инстанция прокурорът изразява становище, че присъдата на първоинстанционния съд е правилна и законосъобразна и следва да бъде потвърдена. Счита, че въззивната жалба в частта си по отношение възраженията за нарушение на материалния закон е неоснователна, доколкото обвинението е посочено в обвинителния акт и рамката на наказателното производство е очертана в акта. По

отношение размера на наказанието прокурорът счита, че правилно първоинстанционният съд е индивидуализирал размера на наказанието, като е отчетел наличието на смекчаващи отговорността обстоятелства. Изразява становище, че с това наказание ще се постигнат целите визирани в чл. 36 от НК.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция повереникът на частните обвинители и жалбоподатели Р. СТ. Д. и СТ. Р. Д. поддържа жалбата. Изразява становище за непълнота на мотивите по отношение твърдяното от частните обвинители и и техен повереник, че се касае за престъпление по чл. 143 от НК или по чл. 213а от НК, както и за липса на мотиви по отношение предадения за експертиза запис от мобилен телефон на ч.обв. С.Д.. По отношение размера на наказанието повереникът на частните обвинители иска увеличаване на наложеното наказание, като това би обусловило една справедлива присъда. Не посочва размер на наказанието, като счита че това е право на съда да го определи и наложи.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция защитникът на подс. М. моли съда да остави жалбата без уважение, като изразява становище, че първоинстанционният акт е правилен и законосъобразен. Счита, че не се касае за престъпление по чл. 213а от НК, доколкото това престъпление засяга имуществото на пострадалия, а такова деяние няма в настоящия наказателен процес. По отношение размера на наказанието защитата възразява срещу липсата на конкретен размер, който следва да бъде посочен от повереника на частните обвинители. Изразява становище, че първоинстанционният съдебен акт е мотивиран в достатъчна степен и моли съда да остави жалбата без уважение.

Подсъдимият П.М. редовно призован, се явява. В правото си на лична защита заявява, че няма какво да добави към казаното от неговия адвокат. В правото си на последна дума моли въззивната инстанция да остави в сила присъдата на първоинстанционния съд.

След преценка на доводите, изложени в жалбата, както и предвид позицията на страните, както и след цялостна служебна проверка на решението на основание чл.313 и 314 от НПК, настоящият състав намери жалбата за неоснователна.

От доказателствата по делото, въззивният съд приема за установено от фактическа страна следното:

Пострадалият Р.Д. притежавал ресторант „Немо“, намиращ се в гр.Варна, местност Траката, крайбрежна алея, в рибарското селище. Същият се познавал с подс. П.М., тъй като живеели в един квартал

През месец май 2020 г. подс.М. започнал изграждане на ресторант в непосредствена близост до ресторанта на свид. Р.Д.. Във връзка с това отношенията между двамата се изострили, тъй като подс.М. считал, че Р.Д. се опитва да осуети отварянето на ново заведение.При проведена среща между двамата подс.М. предупредил свид. Р.Д., че е разбрал, че е изразявал несъгласието за изграждане на ново заведение в близост до неговото и да не се занимава с подаване на жалби, които могат да забавят или осуетят изграждането на заведението му. Свид. Д. уверил подсъдимия, че не е подавал и няма намерение да подава такива жалби.

В близост до ресторанта на свид.Р.Д. имало помещение, собственост на ВЛ. М., което Д. използвал като склад. Понеже подс.М. също поискал да го ползва, около седмица преди инцидента те решение и двамата да ползват помещението.

На 10.06.2020 г. подс.М. през деня бил на плаж със свои приятели и техните семейства. Вечерта решили да отидат да вечерят в заведението на свид. Д.. Около 20 часа посетили заведението, като подс.М. бил със съпругата и сина си, обслужвал ги сина на свид.Р.Д. - свид.СТ. Р. Д., който работел в ресторанта като заместник управител и сервитьор. Свид. Р.Д. също бил в ресторанта. Той имал уговорена среща със своя познат свид. Л. Д. Л. и свид. ИВ. Д. Б., който изграждал ресторант с включени рибни продукти и Д. се съгласил да им даде съвети в тази област. Свид. Р.Д. обикалял в заведението и водел разговори с клиентите, но не обърнал внимание на подс. М. и неговите гости. Малко след 23

часа свидетелите Л. и Б. решили да си тръгват, тогава свид. Р.Д. им предложил да им покаже негова лодкостоянка с хубав изглед към Варна, намираща се навътре в рибарското селище.

Компанията на подс.М. също решила да си тръгва. Преди това той се обадил на свид.М. М. да отиде и да ги закара с автомобила на М. до дома им, тъй като били употребили алкохол. Свид.М. с такси отишъл в ресторанта и седнал на масата на подсъдимия. Лек автомобил „Ауди“ на подсъдимия М. бил паркиран пред заведението. Неговата съпруга свид.В. В. М.а излязла преди подсъдимия и го изчаквала навън. Покрай нея минали свидетелите Р.Д., Л. Л. и ИВ. Б.. Тримата разговаряли помежду си, но не забелязали свид.М.а. Последната останала с впечатлението, че част от техните приказки, включително и думите „Това кучката на П. ли е?“ и други обидни изрази били отправени по адрес на нея и съпруга ѝ.

Подс.М. отишъл при съпругата си и тя споделила с него, че е възприела обидни реплики, отправени според нея от свидетелите Р.Д., Л. и Б.. Подс.М. се ядосал, решил да отиде при свид. Р.Д., който вече бил на лодкостоянката заедно с Л. и Б., за да разбере точно кой какво е казал. Качили се в автомобила със съпругата си и казал на свид.М. да кара към края на рибарското селище. Там на пътя настигнали свидетелите Д., Л. и Б.. Свид.М. спрял автомобила, оставил светлините да светят. Подс.М. слязъл от автомобила, отишъл при свид. Р.Д., като започнал разговор по повод обслужването в ресторанта, като заявил че е доволен, но че не е доволен, че свид. Р.Д. не е отишъл лично на масата им да го поздрави. Двамата отново си разменили реплики относно изграждания от подсъдимия ресторант и евентуалните жалби на Д. срещу това. Подс.М. казал, че никой не може да го спре да отвори ресторанта и ударил с глава свид. Р.Д. в областта на носа два пъти. В това време сина на свид. Р.Д.- свид. С.Т. Р. Д. излязъл от ресторанта, чул викове откъм края на селището, видял, че там е баща му, обадил се на тел.112 и бързо отишъл на мястото. Подс.М. отново се опитал да се нахвърли върху свид. Р.Д., но свид. С.Д. застанал между тях и се получило сборичкване между тримата. Подс.М. ударил С.Д. с длан в дясната част на лицето и го ритнал с крак в лявата половина на таза. Свид. С.Д. ударил леко подсъдимия, за да го отклони от баща си, тогава подс.М. му нанесъл удар с юмрук в дясната част на лицето. Дошли и други хора и ги разтървали.

Бил направен и запис на края на инцидента на мобилния телефон на свид. С.Д..

Инцидента била записан от охранителна видеокамера, монтирана на постройка собственост на ВЛ. М..

Свид. С.Д. отново се обадил на тел.112. На място пристигнал автопатрул от Пето РУ при ОД на МВР Варна и линейка.

Пострадалият Р.Д. бил транспортиран до Спешен център при МБАЛ „Света Анна-Варна“ АД, където му били извършени клинични прегледи, образни изследвания и бил приет в Отделение „Уши, нос, гърло“. От Епикриза към ИЗ № 6610/355/л.8 от досъдебното производство/ДП/ е видно, че същият е бил изписан с диагноза „Фрактура на носни кости“.

На 12.06.2020г. свид. Р.Д. посетил Отделението по Съдебна медицина при МБАЛ „Света Анна-Варна“ АД, където бил прегледан от д-р Деян Ангелов Демиров и му било издадено Медицинско удостоверение № 487/2020 г./л.6-7 от ДП/ със заключение, че се касае за счупване на носни кости с разместване на фрагментите под ъгъл, травматичен оток и кръвонасядания по лицето. Описаните травматични увреждания са резултат на удари с или върху твърди, тъпи предмети, биха могли да бъдат получени по указаните време и начин. Същите са обусловили временно разстройство на здравето неопасно за живота.

С протокол за доброволно предаване от 16.06.2020г. /л.19 от ДП/ свид. Р.Д. предал на разследващ полицай 1 брой флаш памет с надпис ADATA C със записи от охранителни камери от къща на адрес Рибарско селище Траката и запис от мобилен телефон с пояснение, че тези записи са направени в нощта на инцидента от охранителната камера, която се намира

в къщата на негов приятел - Велимир Магурев, който му ги предоставил, а по отношение на записа от мобилния телефон същият е направен от сина му свид. С.Д..

От заключението по протокол № 306/16.10.2020 г. от видео-техническа и лицево-идентификационна експертиза/л.36 от ДП/ е видно, че:

- флаш-памет ADATA съдържа 31 броя видеофайла, които са цифров презапис на файловете от видеоохранителната система;
- не са установени следи от манипулация;
- установени са действия на лице, от които са извлечени кадри и са подредени в хронологичен вид;
- качеството на изображенията не позволява отграничаване на общите и частни признаци, характеризиращи заснетото лице, като не могат да се отчетат достоверно елементите на лицето: чело, вежди, очи, гръб на носа, устни, долна челюст, брадичка и др., причината за това е ниска разделителна способност на заснемащото устройство, недостатъчната запълненост на кадъра от заснемания обект и работата на камерата в нощен режим;
- изследваното изображение на лицето е негодно за идентификация;
- не е от компетенцията на БНТЛ да свали разговора от видеофайла.

От заключението на съдебно-медицинска експертиза № 28/2021 г./л.96-97 от ДП/, изготвена в хода на досъдебното производство, е видно, че свид. СТ. Р. Д. на 10.06.2020 г. около 24:00 часа е получил удари с ръка в дясната лицева половина, с крак в лявата половина на таза, малко по-късно отново с юмрук в дясната лицева половина. В материалите по делото не се установяват данни илюстриращи характера на получените травматични увреждания. Такива травматични увреждания се получават при удари с или върху твърди, тъпи предмети, реално биха могли да бъдат получени по начин, посочен в показанията на свидетелите, при удари с ръка, крак и други. Обусловили са чувство на болка и страдание, отзвучават без дефицит за период в порядък на няколко дни.

От заключението на Съдебно-медицинска експертиза № 314/2020 г./л.44-48 от ДП/, изготвена на досъдебното производство, е видно, че:

- Р.Д. е получил счупване на носните кости с разместване на фрагментите под ъгъл, травматичен оток и кръвонасядания по лицето;
- Описаните травматични увреждания са резултат на удари с или върху твърди, тъпи предмети, респективно удари с глава, юмруци реализирани в областта на лицето;
- В своя оздравителен процес счупването на носните кости се е усложнило с изкривяване на външния нос и носната преграда наляво, довело е до стеснение на левия носов ход, респективно затруднено дишане;
- В този смисъл счупването на носните кости и изкривената носна преграда обуславят постоянно разстройство на здравето неопасно за живота;
- В своята съвкупност останалите описани травматични увреждания са обусловили временно разстройство на здравето неопасно за живота.

Първоинстанционният съд е обсъдил и заключението на видео-техническа и аудио-техническа експертиза по протокол № 157/09.12.2020 г./л.72-76 от ДП/, изготвена в хода на досъдебното производство като приобщил заключението към доказателствата по делото.

В хода на досъдебното производство били разпитани в качеството на свидетели Р. СТ. Д., СТ. Р. Д., Л. Вл. Л., ИВ. Д. Б., В. В. М.а, М. В. М. и В. П. П..

Районният съд е възприел фактическата обстановка, такава каквато е изложена в обвинителния акт, като я е намерил за установена по несъмнен начин въз основа на обясненията на подсъдимия ПЛ. Д. М. и показанията на свидетелите Р. СТ. Д., СТ. Р. Д., Л. Вл. Л., ИВ. Д. Б., В. В. М.а, М. В. М., В. П. П. и Михаил Красимиров Узунов, експертизите и

материалите от досъдебното производство, приобщени по реда на чл.283 от НПК.

Въззивният съд от извършената служебна проверка намира, че при събирането и проверката на доказателствата не са допуснати нарушения от първоинстанционния съд. Събраните доказателства са анализирани поотделно и в съвкупност, като съдът е изложил подробни съображения кои от събраните гласни доказателства кредитира и кои не, като е посочил мотивите си за това, които изцяло се споделят от настоящия състав.

Изведените от съда правни изводи относно квалификацията на деянието и авторството му, за обективната и субективна съставомерност на действията на подс. М., са правилни и обосновани.

Правилен е извода на първоинстанционният съд относно липсата на съставомерност на деянието по чл.131 ал.1 т.12 от НК- деянието да е извършено по хулигански подбуди, а именно целта на подс. М. да е била да наруши грубо общественния ред и да изрази явно неуважение към обществото.

Безспорно в хода на наказателното производство е било установено, че мотивите на подс. М. не са били по хулигански подбуди, а наличието на продължителна вражда между него и свид. Р.Д., достигнала до физическа саморазправа между двамата, като пострадал и свид. С.Д., който се намесил да ги разтърве и да защити по този начин баща си-свид. Р.Д..

По възраженията изложени във въззивната жалба на повереника на частните обвинители Радостин и С.Д.и и поддържани в хода по същество въззивния състав намира същите за неоснователни:

1. И във въззивната жалба и в пледоарията си в хода по същество пред въззивната инстанция повереникът на частните обвинители Радостин и С.Д.и твърди, че е нарушен материалния закон, като следва деянието да бъде квалифицирано по чл. 143 от НК или чл. 213а от НК. В същото време не излага никакви свои доводи в тази насока, като единствено възражава срещу правната квалификация на деянието. Съдът споделя становището на представителя на обвинението, че прокурорът очертава рамката на обвинителния акт и съответно обвинението, което следва да бъде предявено на лицето. В настоящият случай деянието извършено от подс. М. е несъставомерно по чл. 143 от НК и чл. 213а от НК, тъй като умисълът на подсъдимия е бил да се саморазправи с пострадалия Р.Д. по отношение на обидните реплики, които били чути от свид. М.а и които по нейни думи били изречени от свид. Р.Д.. Подсъдимият не е имал за цел да принуждава свид. Р.Д. да извърши, да пропусне или да претърпи нещо противно на волята му, както е посочено в състава на чл. 143 от НК. Спорът, който е съществувал между тях по повод заведението, което подс. М. искал да строи не е бил повод за скандала и физическата саморазправа на 10.06.2020г.

Съдът споделя становището на защитата, че деянието е несъставомерно и по чл. 213а от НК, доколкото при това престъпление се засягат имуществените интереси на пострадалото лице. От субективна страна се изисква пряк умисъл, като деецът съзнава, че заплашва пострадалия с едно от описаните в закона деяния, както и че последния не желае да се разпорежда с имуществото си или да поема задължения.

Предвид горното съдът намира, че правилно първоинстанционният съд е признал за виновен подсъдимия по обвинението, за което е бил внесен обвинителен акт.

2. По отношение на възражението от страна на повереникът на частните обвинители за липса на мотиви в частта на едно от доказателствата, а именно записът предаден с протокол за доброволно предаване на 16.06.2020г. /л.19 от ДП/ от свид. Р.Д., който аудиозапис е бил създаден на мобилния телефон на частния обвинител С.Р. Д. въззивната инстанция намира, че възражението е основателно. В мотивите на първата инстанция са цитирани единствено репликите, които се чуват на аудиозаписа, но няма мотиви относно дали същите следва да бъдат кредитирани или не.

Безспорно това е пропуск на първоинстанционния съд, но същият не е от категорията на съществените процесуални нарушения, доколкото този запис не е следвало да бъде

приобщаван към доказателствената маса по делото. Частният аудиозапис съдържащ се на записващото устройство - мобилен телефон на частния обвинител, въззивната инстанция намира за недопустимо доказателствено средство по смисъла на чл.105, ал.2 от НПК, тъй като не е било събрано и изготвено по реда и условията предвидени в НПК. На първо място следва да се посочи, че този запис е направен в пълно противоречие с нормата на чл. 32, ал.2 от Конституцията на Република България съгласно която „Никой не може да бъде следен, фотографиран, филмиран, записван или подлаган на други подобни действия без негово знание или въпреки неговото изрично несъгласие освен в предвидените от закона случаи“. За целите на наказателното производство тези случаи са уредени в два нормативни акта - НПК, глава XIV, раздел VIII „Специални разузнавателни средства“ и ЗСРС като приложението им е допустима интервенция в личното пространство на лицето, но при строга законова регламентация. Точно затова и резултатите от тях инкорпорирани във ВДС могат да бъдат използвани за установяване на конкретни доказателства с оглед нуждите на наказателния процес. В конкретния случай няма никакво съмнение, че записът направен със записващото устройство - телефон от частния тъжител Д. не представлява такова доказателствено средство, което да е събрано или изготвено по реда на НПК, поради което и същото е недопустимо по силата на чл.105, ал.2 от НПК.

На следващо място съдът може да приобщи към доказателствата по делото и снимките и записите от видеокамери поставени на обществени места, като същите могат да бъдат третираны като веществени доказателства в наказателния процес. В тази насока има богата съдебна практика в редица решения на ВКС. Безспорно е, че в тези решения става въпрос за случайно създадени записи. Съобразно константната практика на ВКС, например Решение № 269/2013г. на ВКС II н.о. и Решение № 456/14.11.2012г. на ВКС I н.о., в които детайлно е изследван въпросът за случайността на записи или снимки, както и Решение № 602/20.02.2012 г. на ВКС, III н.о. решение № 390 от 02.10.2009 г. по НОХД № 393/2009 г. на II н.о. на ВКС, напълно възможно е към доказателствената съвкупност да се приобщат случайно създадени записи, като материалните им носители бъдат приети като веществени доказателства, след като обаче бъдат изискани или предадени от съответната институция, лице, дружество. Пример за един такъв случайно създаден звукозапис е този изготвян при регистрирано обаждане на единен тел.112, като този звукозапис се записва. В чл. 15, ал.1 от Закона за националната система за спешни повиквания с единен европейски номер 112 е регламентирано, че входящите и изходящите повиквания в центровете 112 се записват автоматично в електронен регистър на спешните повиквания. Ето защо и тези записи, каквито са били приобщени от районен съд и по настоящото дело, са годно доказателствено средство и като такова са били ценени от съда от към автентичност и съдържание.

Различна е ситуацията, когато записът е създаден преднамерено без да бъде предупреден подсъдимия, което води до извода, че записът е бил създаден без знанието и съгласието на участващия в него. Когато записът не е случаен, а е създаден нарочно, целенасочено, в нарушение на чл.32, ал.2 от Конституцията на Р България и при явно заобикаляне на закона той е негоден, недопустим по смисъла на чл.105, ал.2 от НПК. В този случай съответния звукозапис, според практиката на ВКС не може да има характера на годно доказателствено средство в наказателния процес. С оглед гореизложеното въззивната инстанция намира, че същият не е следвало да бъде приет и приобщен по делото.

3. По отношение на размера на наказанието въззивната инстанция намира, че същото е определено справедливо, като са били отчетени наличието на смекчаващи отговорността обстоятелства. Съдът не споделя възражението на повереника на частните обвинители, че следва да бъдат отчетени характеристични данни, които показват, че има множество осъждания, които са свързани с хулиганство и нанасяне на телесни повреди. Въззивната инстанция споделя становищата на прокурора и защитника на подс. М., че е налице настъпила реабилитация и не следва предходните осъждания на подсъдимия да бъдат отчитани, като отегчаващи отговорността обстоятелства или да се отчитат като лоши характеристични данни. Както правилно отбелязва защитата, последното деяние на подс. М.

е било извършено преди 20 години и от тогава няма данни същия да е извършвал противоправни деяния.

В този смисъл въззивният съд намира, че наказанието е било определено правилно, като по този начин ще изпълни целите на чл. 36 от НК.

Присъдата на първоинстанционния съд е правилна, законосъобразна и обоснована, възраженията са неоснователни, не са налице други основания за отменяването или изменяване на съдебния акт, поради което и на основание чл. 338 от НПК същият следва да бъде потвърден.

По отношение направеното искане от страна на повереника на частните обвинители Р. СТ. Д. и СТ. Р. Д. за присъждане на съдебни разноси пред въззивната инстанция и с оглед представения договор за правна защита и съдействие № 358438/ 26.01.2022г. съдът намира, че на основание чл. 189 ал.3 от НПК следва да възложи разноските на подс. П.М..

Предвид изложеното и на основание чл.334, т.6 и чл.338 от НПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 116 постановена на 07.12.2021г. по НОХД № 2708/21г. по описа на РС- Варна.

ОСЪЖДА подс. ПЛ. Д. М. да заплати на частните обвинители Р. СТ. Д. и СТ. Р. Д. сумата от 1000 /хиляда/ лева, представляваща направени пред въззивната инстанция съдебни разноси.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____